

Makai Máté

A HEGYVIDÉKI KANYARBAN

Még évekkel ezelőtt anyagot terítettem
apám kocsijával, apám pénzén a hegyvidéken.
Az ég kék volt, a levegő szürke
és az egészbe valami sárgás köd is
keveredett a pislákoló esti fényektől.
Jól éltem, pár hónap alatt saját lakásra,
albérletre is telt, ahol a relaxákon,
a szivacson és egy hűtőn kívül
semmi mást nem tartottam.
A félre tolt relaxa mögül figyeltem,
ahogy a tenger lassan a város pereméig
emelkedik és a pára szép lassan
belepi a hegyvidéket is.
Én sosem voltam drogos, mégis közlelről
figyelhettem, mások hogyan adják át
magukat a másvilági élvezeteknek.
Eközben a kezemben volt a hatalom,
a másokban pedig egyre több pénz.
Anyám gyanakodott, de gyanakvását fia
egyre erősödő önállóságával könnyen
elaltattam.
Majd egyik este, egy sárgás-szürke
kanyarban szellemet láttam Budán.
Az autómát összetörtem, útitársamat
pedig összeverték a lesben álló bűnözők.
Végül szorongó félálomban erős
apámat láttam, aki megmentett, majd már
otthon elmesélte: sosem hitt nekem.
Ez volt az én szerencsém.

Kalligram, 2019/3.